

Arrest

nr. 110 526 van 24 september 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. GYSELAERS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Fars en bent u afkomstig uit Teheran. U bezit de Iraanse nationaliteit. Midden tiende maand van 1389 (Perzische kalender, komt overeen met december 2011 in de westerse tijdrekening), kreeg u op een avond het bezoek van uw neef, H. M. (...). Hij vroeg u of het mogelijk was om de volgende dag met zijn vriendin, A. D. (...), bij u thuis te komen zodat ze een moment alleen konden zijn. U stemde in met het voorstel waarop uw neef bij u bleef overnachten. De volgende ochtend vertrok u naar een vriend, F. S. (...), enkele stegen verderop. Na enkele uren belde u uw neef en vroeg hem of u al terug naar huis kon komen. Uw neef antwoordde dat zijn vriendin op het punt stond om te vertrekken. U merkte bij uw terugkeer beiden op aan de parking van uw woning.

Rond 8/01/1390 (30/03/2011), viel de Agahi (politie-eenheid) bij u thuis binnen. Ze maakten zich kenbaar en toonden een arrestatiebevel. U werd geboeid meegenomen naar hun wagen. Onderweg naar het politiebureau werd u geslagen en werd u gevraagd wat u allemaal had gedaan. Ook werd van u geëist om uw neef te bellen en hem te vragen naar het politiebureau te komen. Bij zijn aankomst werd uw neef eveneens gearresteerd. Tijdens uw ondervraging bij de Agahi vernam u dat A. (...), een klacht tegen u had ingediend wegens verkrachting. Uw neef vertelde u dat hij kort ervoor zijn relatie met A. (...) had stopgezet en dat A. (...) hem daarop had gebeld met de mededeling dat ze hem zou aanklagen voor verkrachting. Hoewel u aanvankelijk ontkende iets met een verkrachting te maken te hebben gehad, vertelde u omwille van de slagen die u onderging tijdens uw ondervraging, dat u met toestemming van het slachtoffer, met A. (...) te hebben geslapen. Tijdens uw detentie bij de Agahi werden u en uw neef naar een rechtbank gebracht, waar jullie de aanklacht hoorden en opnieuw jullie versie van de feiten konden geven. De rechter stelde jullie een borgsom voor om vrijgelaten te worden. Via uw advocaat, tevens uw schoonbroer, regelde u de betaling. U werd teruggebracht naar de cel bij de Agahi en hoorde er dat u de doodstraf kon krijgen. Daarop werd u naar de Evin-gevangenis gebracht waar u twee dagen werd opgesloten. Na twee dagen werd u naar de gevangenis van Kizil Hesar overgebracht waar u een nacht doorbracht. De volgende avond werd u vrijgelaten. Uw neef die geen geld had om een advocaat of een borgsom te betalen bleef gedurende zes maanden opgesloten. Vier maanden na uw vrijlating kreeg u een convocatie om u aan te bieden voor uw rechtszaak. U vernam dat A. (...) haar beschuldiging van verkrachting had laten varen en enkel had verklaard dat ze illegale betrekkingen had met zowel u als uw neef. U werd veroordeeld tot zweepslagen voor het hebben van seksuele betrekkingen. Hoewel u aan uw onschuld vasthield besloot u niet in beroep te gaan tegen uw vonnis. Na de uitvoering van de straf werd u door uw vriend naar huis gebracht. Na enkele dagen ging u naar een arts voor verzorging. U hervatte uw leven en begon terug te werken. Op 30/06/1391 (20/09/2012), keerde u van uw werkplaats terug naar huis toen u door uw moeder werd gebeld. Ze vertelde u dat de Agahi (politie-eenheid) bij jullie thuis was geweest en naar u had gevraagd. U besloot uw wagen bij uw vriend, A. A. (...), achter te laten en door te reizen naar een andere vriend, Ha. (...), in Rasht. Tijdens uw verblijf in Rasht vernam u dat uw moeder tot twee keer het bezoek kreeg van de Agahi. U belde uw advocaat en vernam van hem dat de vader van A. (...) een nieuwe klacht tegen u en uw neef had ingediend. Hij stelde hierbij dat zowel u als uw neef A. (...) onder bedreiging haar aanvankelijke klacht tegen verkrachting hadden laten intrekken. U vernam later dat de moeder van uw neef een vrouw had aangesproken die A. (...) ervan moest overtuigen haar klacht te laten varen. Tijdens uw verblijf in Rasht kwam de Agahi nog twee keer naar u vragen en dreigden u dood te schieten. Uw moeder besloot daarop bij haar broers en zussen in Mahalat te logeren. Omdat u vreesde opnieuw in een gerechtelijke procedure verzeild te geraken besloot u het land te verlaten. U regelde via uw vrienden een smokkelaar. Op 11/08/1391 (01/11/2012) vertrok u vanuit Rasht naar Urumiyeh. Een smokkelaar bracht u naar een dorp van waar u illegaal naar Turkije werd gebracht. In Turkije kreeg u een vals Iraans paspoort waarmee u een bus naar Istanbul nam. Tijdens uw verblijf in Istanbul werd een visum voor u geregeld. U reisde met het valse paspoort per vliegtuig naar Spanje. Vanuit Spanje werd u door een vriend van de smokkelaar met een wagen naar België gebracht waar u op 29 november 2012 een asielaanvraag heeft ingediend. Via contacten met uw moeder vernam u dat zij van jullie burens had vernomen dat onbekenden in de parkeergarage van jullie appartement rondlopen. U meent dat het agenten zijn die u zoeken. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw kart e melli (nationaliteitskaart), uw shenasnameh (identiteitsboekje), uw rijbewijs, een vonnis dd. 8/05/1390 (30/07/2011) waarin u werd veroordeeld tot 100 zweepslagen omwille van seksuele betrekkingen, een convocatie dd. 30/02/1390 (23/04/2011) waarin u werd opgeroepen om te verschijnen voor de strafrechtbank ten gevolge van de klacht van A. D. (...) en een convocatie dd. 8/06/1390 (30/08/2011) waarin u wordt opgeroepen voor het uitvoeren van de opgelegde straf, een print van de facebookbladzijde van uw neef, H. (...), prints van de door u opgelopen verwondingen en een medisch attest uit België waarin wordt gesteld dat uw lichaam restlittekens vertoont. Na uw gehoor stuurde u een kopie van een eigendomsakte van uw vriend, R. B. (...).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een geronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat het door u geschetste incident in 1390 (2011), waarbij u door een vriendin van uw neef werd aangeklaagd voor verkrachting, een probleem van interpersoonlijke (tussen privé-personen) en gemeenschappelijke (strafrechtelijke) aard is (gehoor CGVS I, p.15). Dit probleem kan niet zonder meer worden gelijkgesteld met een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of kan niet weerhouden worden om te besluiten tot een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft immers

niet aannemelijk gemaakt dat deze zaak niet afgesloten is noch heeft u aannemelijk gemaakt dat er een reëel risico bestaat dat deze feiten zich opnieuw zouden voordoen. Aan uw bewering, dat de vader van het slachtoffer opnieuw een klacht tegen u indiende met betrekking tot voorgaande feiten, kan immers geen geloof worden gehecht. Zo legde u geen enkel (begin van) bewijs (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) neer van de nieuwe klacht, niettegenstaande dat u een advocaat -uw eigen schoonbroer- heeft die u zelfs als eerste op de hoogte zou hebben gebracht van deze nieuwe klacht (gehoor CGVS I, p.7,9). Ook is het merkwaardig dat de agenten die u meermaals kwamen zoeken nooit hebben vermeld dat er een nieuwe klacht tegen u was ingediend (gehoor CGVS II, p.15,16). Dat hieraan slechts weinig geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat u over de hele kwestie weinig tot geen concrete informatie kon verstrekken. Zo beweerde u aanvankelijk dat u niet wist waar de klacht door de vader van het slachtoffer was ingediend. Even verder merkte u dan weer op dat de klacht bij de strafrechtbank was ingediend. Wanneer de klacht was ingediend wist u echter niet te zeggen (gehoor CGVS I, p.10 en CGVS II, p.4). Hoewel u stelt dat er ook een nieuwe klacht tegen uw neef werd ingediend (gehoor CGVS II, p.5), blijkt u niet op de hoogte hoe zijn zaken ervoor staan en wat er allemaal aan de hand is (gehoor CGVS II, p.7). U wist zelfs niet waar uw neef H. (...) zich bevindt. Ook op de vraag wat er uiteindelijk met het slachtoffer, A. (...), is gebeurd, diende u het antwoord schuldig te blijven (gehoor CGVS II, p.5).

Gevraagd of het slachtoffer of haar familie ooit schadevergoeding hebben geëist van u en/of uw neef, stelde u daar nooit van op de hoogte te zijn geweest (gehoor CGVS II, p.18). Uw uiterst gebrekkige kennis van de gebeurtenissen na uw vertrek, blijkt voorts uit het volgende: hoewel u stelde dat de politie u tot drie keer toe thuis heeft gezocht, wist u echter niet wanneer de laatste keer naar u werd gevraagd. Ook kon u niet vertellen of het steeds om dezelfde agenten ging (gehoor CGVS II, p.15). U stelde enkel dat uw moeder na het tweede bezoek van de autoriteiten niet meer thuis verbleef. Gevraagd of uw moeder zich bij de burens informeert of men u al dan niet nogmaals zou zijn komen zoeken stelde u aanvankelijk dit niet te weten (gehoor CGVS I, p.7,10). Tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u wel dat de burens uw moeder inlichtten over agenten die kwamen rondkijken in de parking (gehoor CGVS II, p.2). U veronderstelde dat het agenten van de Agahi waren die u zouden zoeken. Gevraagd of de agenten dan in burger of in uniform waren diende u wederom het antwoord schuldig te blijven. U kon ook niet zeggen waarom de burens eigenlijk dachten dat de personen in de parking agenten waren (gehoor CGVS II p. 14). Meer nog, op de vraag waarom de burens ervan uitgingen dat deze personen voor u kwamen verklaarde u dat de burens zelfs niet gezegd hadden dat deze personen er voor u waren gekomen; dat u deze zaken louter veronderstelde (gehoor CGVS II p. 14). U kon voorts niets meer vertellen over uw zaak (gehoor CGVS II p. 3). Dat u voorgaande feiten niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van de kern van uw vrees, is echter een houding die geenszins in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Hierbij aansluitend kan nog worden vastgesteld dat het erg merkwaardig is dat, hoewel u bij uw aanvankelijke zaak een advocaat onder de arm had genomen, noch u, vlak voor uw vertrek, noch uw familie, na het vernemen van de door u beweerde nieuwe ontwikkelingen, beroep hebben gedaan op een advocaat om de zaak op te volgen (gehoor CGVS II, p.3). Meer nog, u stelde uitdrukkelijk dat er niemand deze nieuwe zaak opvolgt (gehoor CGVS II p. 3).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Wat betreft uw interesse in het christendom/protestantisme, nadat u in België enkele malen een protestantse kerk in Kortrijk bezocht en een film over Jezus zag (gehoor CGVS, p.2,3), dient vooreerst te worden vastgesteld dat u stelde zich niet klaar te voelen om gedoopt te worden (gehoor CGVS I, p.12 en CGVS II, p.18). U beweert louter aangetrokken te zijn geweest tot het christendom en tot het bestuderen van de Bijbel door Mattheus te lezen. Opmerkelijk hierbij is dat u, op de vraag wie Mattheus is/was, u dan weer stelde dat niet te weten (gehoor CGVS I, p.12). U wist ook niet welke andere auteurs, naast Mattheus, aan het Nieuwe Testament schreven (gehoor CGVS I, p.12). Hoe dan ook, volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt een loutere interesse in het christendom niet zonder meer aanleiding te geven tot negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten. Uit deze informatie blijkt immers dat moslims in theorie interesse kunnen tonen in het christendom, christelijke kerken bezoeken en bijbelonderwijs krijgen. U verklaarde weliswaar dat u zich geroepen voelt om u in de toekomst te laten dopen, doch vertelde niets aan uw moeder over uw intentie. Behalve uw zus in België en familieleden in Canada vertelde u niemand over uw interesse in het christendom (gehoor CGVS I, p.14). Gevraagd hoe u dan uw geloof belijdt/zal belijden verklaarde u dat u het heilig Boek zou volgen.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u niet als eerste de stap zou zetten om mensen uit uw omgeving te gaan vertellen over uw mogelijke bekering (gehoor CGVS I, p.14). Uit uw verklaringen blijkt bijgevolg nergens dat u na uw doop actief aan evangelisatie zou doen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Ook Iraniërs die zich in het buitenland hebben bekeerd en vervolgens terugkeren naar Iran komen hier in dezelfde positie terecht als personen die zich in Iran zelf tot het christendom hebben bekeerd. Indien de persoon zijn geloof in besloten kring zal beleven is het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw shenasnameh (identiteitsboekje), uw kart e melli (nationale kaart) en uw rijbewijs, bevestigen uw identiteit en nationaliteit. Deze staan niet ter discussie. Evenmin wordt de rechtszaak en het vonnis van 2011 in twijfel getrokken. De prints met de afbeelding van uw lichaam dat striemen vertoont – bevestigd in een attest van een huisarts in België – kan uw verklaringen bevestigen een lijfstraf te hebben ondergaan, doch doet geen afbreuk aan de vaststelling dat deze zaak afgesloten is en u niet aannemelijk heeft gemaakt dat de zaak niet afgesloten zou zijn en of dat de zaak zich opnieuw zou voordoen. Uit de kopie van de door opgestuurde eigendomsakte van uw vriend blijkt dat het document meermaals als borg werd gegeven en achteraf werd vrijgegeven, niets meer niets minder.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en wederom van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Gezien de samenhang van beide middelen oordeelt de Raad dat deze gezamenlijk dienen te worden onderzocht.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Waar verwerende partij aangaande het ongeloofwaardig bevinden van de bewering van verzoekende partij dat de vader van A. opnieuw een klacht indiende wegens verkrachting van A. erop wijst dat door verzoekende partij geen enkel (begin van) bewijs van de nieuwe klacht werd neergelegd, stelt verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal gewezen heeft op de moeilijkheid van het bekomen van stukken en/of informatie daar zijzelf het land van herkomst heeft verlaten en bijgevolg niet aanwezig is om de betreffende documenten/stukken af te tekenen of een advocaat op dit vlak te machtigen. Ook door haar raadsman werden er desbetreffend opmerkingen gemaakt, evenwel wordt in de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening gehouden met deze opmerkingen. Verder wijst verzoekende partij erop dat zij thans wel een (begin van) bewijs kan voorleggen dat het bestaan van een nieuwe klacht bevestigt. Verzoekende partij voegt als bijlage bij haar verzoekschrift een convocatie d.d. 26 januari 2013 (bijlage 3) waarin verzoekende partij wordt opgeroepen om te verschijnen voor de strafrechtbank van Teheran op de zitting van 30 april 2013. De reden hiervoor is een vervolging door de vader van A.. Bij aangetekend schrijven van 17 juli 2013 wordt aan de Raad een beëdigde vertaling van de convocatie d.d. 26 januari 2013 overgemaakt. Verzoekende partij merkt in haar verzoekschrift op dat voor het bekomen van meer informatie en van officiële documenten de handtekening van verzoekende partij vereist is. Verzoekende partij wijst nogmaals op de moeilijkheid voor iemand anders om namens verzoekende partij informatie te bekomen. De convocatie d.d. 26 januari 2013 werd met veel moeite bekomen door de schoonbroer van verzoekende partij die advocaat is, dewelke – via zijn kennissenkring – een kopie heeft kunnen nemen van deze convocatie op de rechtbank. Dit was niet zonder risico daar – zoals blijkt uit verscheidene persberichten (bijlage 4) – de Iraanse autoriteiten er niet voor terugdeinzen ook tegen advocaten hardhandig op te treden.

2.2.3.2. De bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – in beginsel bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers heeft verzoekende partij haar land van herkomst verlaten omwille van de vrees om opnieuw in een gerechtelijke procedure verzeild te geraken daar de vader van A. een nieuwe klacht had neergelegd wegens verkrachting van A. – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. Het gegeven dat verzoekende partij zelf niet langer in Iran is, neemt niet weg dat verzoekende partij veelvuldige, aanhoudende pogingen dient te ondernemen om deze belangrijke documenten in verband met haar asielrelaas te bemachtigen. Daar waar verzoekende partij poneert dat het voor iemand anders moeilijk is om namens verzoekende partij informatie te bekomen, stelt de Raad vast dat uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor blijkt dat zij evenwel nog niet had getracht via haar advocaat, en schoonbroer, aan enig (begin van) bewijs te geraken en dat zij slechts veronderstelde dat deze niets zou kunnen doen, zonder hierover evenwel uitsluitel te hebben (*“Graag toch enig begin van bewijs van deze nieuwe zaak, u zegt schoonbroer lange arm dat hij achter dergel info kan geraken, dat hij eens wat meer probeert info te verzamelen? Ik zal het vragen maar ik denk niet dat hij iets zou kunnen doen. (...)”*) (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 25/02/2013, p. 6). Dat de aanwezigheid van verzoekende partij vereist zou zijn voor het bekomen van enig (begin van) bewijs in verband met de nieuwe klacht kan dan ook niet overtuigen gezien verzoekende partij geen ernstige poging had ondernomen om via andere wegen, zoals via haar schoonbroer die tevens advocaat is, dergelijke stukken te bemachtigen. Bovendien geeft verzoekende partij in haar verzoekschrift in verband met de convocatie d.d. 26 januari 2013 zelf aan dat zij deze is bekomen via haar schoonbroer, dewelke een kopie heeft kunnen nemen van deze convocatie op de rechtbank via zijn kennissenkring. Derhalve kan verzoekende partij bezwaarlijk volhouden dat haar afwezigheid in haar

land van herkomst haar verhindert enig (begin van) bewijs te bekomen in verband met de nieuwe klacht. Wat betreft deze convocatie d.d. 26 januari 2013 (bijlage 3), wijst de Raad er echter op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Door verwerende partij werd immers vastgesteld dat verzoekende partij over de hele kwestie weinig tot geen concrete informatie kon verstrekken en dat zij een zeer gebrekkige kennis had van de gebeurtenissen na haar vertrek uit Iran. Bovendien werd vastgesteld dat verzoekende partij niet getracht heeft deze zaken te achterhalen, hoewel het elementen betreffen die deel uitmaken van de kern van haar vrees, hetgeen een houding is die geenszins in overeenstemming is met een gegronde vrees voor vervolging. Daarenboven merkt de Raad op dat voormelde convocatie een fotokopie betreft en dat aan faxberichten en/of fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij op generlei wijze aantoont dat een Iraans advocaat die zijn cliënt adviseert en bijstaat in een procedure van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard niet in staat zou zijn betreffende deze – *in casu* nieuw aanhangig gemaakte – zaak de nodige informatie en officiële stukken te kunnen bijbrengen. Verzoekende partij kon dit duidelijk wel met betrekking tot de eerste procedure en geeft zelf aan in deze nieuwe procedure geen advocaat te hebben gemandateerd (administratief dossier, stuk 3, p. 3). Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij in verband met de opmerking van verwerende partij dat zij zelfs niet wist waar haar neef H. zich bevindt, stelt dat deze eveneens zijn land is ontvlucht en zich momenteel in Turkije zou bevinden, wijst de Raad erop dat deze opmerking van verzoekende partij een *post-factum* verklaring betreft die in strijd is aan het beweerde bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 25 februari 2013 (*"Waar is uw neef H. (...) ? Geen idee"* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 25/02/2013, p. 5)). Verzoekende partij biedt in haar verzoekschrift geen enkele verklaring voor het feit dat zij nu wel lijkt te weten waar haar neef H. zich bevindt. Bovendien betreft de stelling van verzoekende partij dat haar neef zijn land is ontvlucht en zich momenteel in Turkije zou bevinden een blote bewering die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd.

2.2.5.1. Waar verwerende partij opmerkt dat het erg merkwaardig is dat, hoewel verzoekende partij bij haar aanvankelijke zaak een advocaat onder de arm had genomen, noch zij, vlak voor haar vertrek, noch haar familie, na het vernemen van de door haar beweerde nieuwe ontwikkelingen, beroep hebben gedaan op een advocaat om de zaak op te volgen en dat verzoekende partij zelfs uitdrukkelijk stelde dat er niemand deze nieuwe zaak opvolgt, oppert verzoekende partij dat deze opmerking onjuist is en zelfs tegenstrijdig met hetgeen verwerende partij in de bestreden beslissing aanhaalt, namelijk dat een advocaat, de schoonbroer van verzoekende partij, haar op de hoogte gebracht heeft van een nieuwe klacht. Uit de schriftelijke nota's van de raadsman van verzoekende partij blijkt overigens dat verzoekende partij zelf naar haar schoonbroer heeft gebeld om raad te vragen en te zien welk probleem haar boven het hoofd hing. De nieuwe zaak werd derhalve wel degelijk opgevolgd. Bovendien is het verschil met de vorige rechtszaak tegen verzoekende partij dat zij toen gearresteerd werd en in voorhechtenis zat. Het is dan ook in het kader daarvan dat zij voor de rechtbank werd voorgeleid en dat er beroep gedaan werd op een advocaat. Na de nieuwe klacht heeft verzoekende partij evenwel haar land verlaten vooraleer het tot een arrestatie is kunnen komen.

2.2.5.2. De Raad stelt vast dat het gehoor van verzoekende partij van 25 februari 2013 op het Commissariaat-generaal desbetreffend als volgt is verlopen:

"En hebben jullie nog steeds uw schoonbroer als advocaat om deze zaak op te volgen?"

Neen hij heeft geen volmacht voor mij, na eerste doss is volmacht afgelopen automatisch

Vroegen jullie hem niet de tweede zaak op te volgen?

Hij kon niets doen

OK maar als advoc optreden?

Maar hij moest volmacht hebben van mij

(...)

Kon uw moeder of uw fam geen advoc optrommelen om de zaak op te volgen?

Neen dat gaat niet, ze kunnen niet in mijn naam iets doen

En waarom niet?

Waarom zouden ze

Wel om zaak op te volgen?

Niet aan die piste gedacht, mijn schoonbroer zei nooit dat zoiets kan.

Wie volgt dan uw nieuwe zaak op?

niemand" (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 25/02/2013, p. 3).

Gezien deze verklaringen kan het betoog van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat de nieuwe zaak wel degelijk werd opgevolgd, geenszins overtuigen. Daarentoont merkt de Raad nog op dat de motivering van verwerende partij betrekking heeft op het opvolgen van de zaak nadat verzoekende partij op de hoogte werd gebracht van het bestaan van een nieuwe klacht. Verwerende partij motiveert immers het volgende: *"Hierbij aansluitend kan nog worden vastgesteld dat het erg merkwaardig is dat, hoewel u bij uw aanvankelijke zaak een advocaat onder de arm had genomen, noch u, vlak voor uw vertrek, noch uw familie, na het vernemen van de door u beweerde nieuwe ontwikkelingen, beroep hebben gedaan op een advocaat om de zaak op te volgen (gehoor CGVS II, p.3). Meer nog, u stelde uitdrukkelijk dat er niemand deze nieuwe zaak opvolgt (gehoor CGVS II p. 3)."* Het verwijzen naar het feit dat haar schoonbroer, tevens advocaat, haar op de hoogte bracht van de nieuwe klacht om aan te tonen dat de zaak wel degelijk werd opgevolgd is dan ook niet van aard de motivering van verwerende partij te weerleggen. Evenmin kan de bewering dat verzoekende partij naar haar advocaat heeft gebeld om raad te vragen en te zien wat haar boven het hoofd hing desbetreffende motivering in een ander daglicht stellen daar dit een blote bewering betreft die op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift ten slotte nog wijst op het verschil met haar vorige zaak dewelke wel door een advocaat werd opgevolgd, namelijk dat zij toen in voorhechtenis zat terwijl zij in verband met de nieuwe klacht nooit werd gearresteerd, meent de Raad dat deze opmerking geenszins volstaat om te verklaren waarom verzoekende partij voor deze nieuwe zaak geen beroep heeft gedaan op een advocaat. Deze nieuwe klacht van de vader van A. vormde immers de aanleiding van de vlucht van verzoekende partij uit haar land van herkomst. De Raad acht het dan ook onaannemelijk dat verzoekende partij, die dermate vreesde voor de gevolgen van deze nieuwe klacht, het verloop van deze nieuwe zaak niet trachtte op te volgen met de hulp van een advocaat. Het niet opvolgen van deze nieuwe zaak, de vaststelling dat verzoekende partij weinig tot geen concrete informatie kon verstrekken aangaande de nieuwe klacht en de uiterst gebrekkige kennis van verzoekende partij omtrent de gebeurtenissen na haar vertrek wijzen bovendien op een desinteresse in hoofde van verzoekende partij aangaande deze nieuwe klacht van de vader van A. – nochtans de kern van het asielrelaas van verzoekende partij – hetgeen dan ook verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas hypothekeert.

2.2.6. Waar verzoekende partij in haar betoog een summier samenvatting geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.7.1 Verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift op dat de nieuwe klacht betrekking heeft op bedreigingen ten aanzien van A. met het doel haar onder druk te zetten om de klacht wegens verkrachting in te trekken. Indien de rechtbank dit bewezen zou achten, zou mogelijk de kwalificatie van verkrachting opnieuw voorliggen hetgeen een nieuwe veroordeling en zelfs de doodstraf tot gevolg kan hebben. Verzoekende partij vreest dan ook terecht voor haar leven. Uit vrees voor deze ongegronde nieuwe klacht en een mogelijks nieuwe berechting heeft verzoekende partij haar land verlaten. Daarenboven, zelfs indien de nieuwe zaak de onschuld van verzoekende partij zou uitwijzen, blijft verzoekende partij bevreesd voor de vader van A. die zich duidelijk niet kan neerleggen bij het eerder uitgevoerde vonnis en verzoekende partij en haar neef blijft viseren.

3.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Door het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas – verzoekende partij is er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er opnieuw een klacht werd ingediend wegens de verkrachting van A. – zijn dergelijke objectieve vaststellingen die de erkenning van de status van vluchteling rechtvaardigen niet aanwezig.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij wijst op de wanpraktijken en de repressie van de Iraanse autoriteiten tegen hun eigen burgers – hetgeen zij staakt met een aantal nieuwsberichten (bijlage 5 en 6) en een resolutie van de United Nations General Assembly (bijlage 7) – merkt de Raad op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Iran niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers *in concreto* te worden aangetoond.

2.2.9.1. Betreffende de opmerking van verwerende partij dat uit de verklaringen van verzoekende partij louter een interesse in het christendom blijkt en dat een loutere interesse tot het christendom niet zonder meer aanleiding blijkt te geven tot negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten en dat uit haar verklaringen evenmin blijkt dat zij na haar doop actief aan evangelisatie zou doen, betoogt verzoekende partij dat zij wel degelijk bekeerd is tot het christendom en dat er geen sprake is van een loutere interesse. Verzoekende partij heeft verklaard te geloven in Jezus en dient nu gedurende een bepaalde tijd lessen te volgen alvorens zij kan worden gedoopt. Dat verzoekende partij op het ogenblik van het gehoor op het Commissariaat-generaal niet wist wie Mattheüs precies was, is niet onlogisch aangezien het christendom voor haar een volstrekt nieuwe religie was. Verzoekende partij kon evenwel antwoorden op een aantal specifieke vragen die peilden naar haar kennis over het christendom. Verder stelt verzoekende partij dat de overweging van verwerende partij dat verzoekende partij verklaard zou hebben dat zij niet als eerste de stap zou zetten om mensen uit haar omgeving te gaan vertellen over haar mogelijke bekering en dat nergens blijkt dat zij na haar doop actief aan evangelisatie zou doen niet strookt met hetgeen door de raadsman van verzoekende partij tijdens het gehoor van 25 januari 2013 werd genoteerd. Op de vraag of verzoekende partij, indien zij zou moeten terugkeren naar Iran, zou vertellen over het christendom, antwoordde verzoekende partij immers bevestigend, stellende dat zij wil dat de mensen in Iran ook bevrijd worden, God kunnen voelen en in contact kunnen treden met God. Op de volgende vraag waarom zij dit risico zou nemen, antwoordde verzoekende partij dat indien iemand haar vragen zou stellen over haar religie, zij hierover niet kan liegen. Ook merkt verzoekende partij nog op dat zij melding van haar bekering maakt op haar Facebook-pagina, waar wordt verwezen naar het leven van Jezus.

2.2.9.2. Tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal werd door verzoekende partij verklaard dat zij in België sinds een maand naar een protestantse kerk is beginnen gaan en dat zij is begonnen met het stuk Mattheüs te lezen in de Bijbel (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 25/01/2013, p. 11). Het is evenwel opmerkelijk dat verzoekende partij niet weet wie Mattheüs is, evenmin weet zij wie nog meeschreef aan het Nieuw testament (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 25/01/2013, p. 12). Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij tijdens haar tweede gehoor op het Commissariaat-generaal zelf verklaard heeft zich nog niet klaar te voelen om gedoopt te worden (*"Is voor u één of ander doopdatum vastgelegd? Ze vroegen me zaterdag of ik ook gedoopt wilde worden en ik zei neen want is te vroeg."* (administratief dossier, stuk 3, gehoorverslag CGVS d.d. 25/02/2013, p. 18)). Gezien deze gebrekkige kennis en het gegeven dat verzoekende partij zelf aangeeft zich nog niet klaar te voelen om gedoopt te worden, is de Raad geenszins overtuigd van de bekering van verzoekende partij tot het christendom. Verzoekende partij is derhalve tot op heden officieel moslim. De Raad is van oordeel dat uit de verklaringen van verzoekende partij een loutere interesse in het christendom blijkt, hetgeen niet zonder meer aanleiding geeft tot een negatieve belangstelling van de Iraanse autoriteiten zoals blijkt uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 19, deel 3).

Daar waar verzoekende partij tracht aan te tonen dat zij wel degelijk na haar doop actief aan evangelisatie zou doen, verwijzende naar haar verklaring dat zij bij haar terugkeer naar Iran zou vertellen over het christendom omdat zij wil dat de mensen in Iran ook bevrijd worden, God kunnen voelen en in contact kunnen treden met God en dat indien iemand haar vragen zou stellen over haar religie zij hierover niet kan liegen, stelt de Raad vast dat het gehoor van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal van 25 januari 2013 desbetreffend als volgt verliep:

"Puur hypothetisch, stel dat u naar IR gaat, zou u dan daar aan omgeving vertellen ik ben een christen geworden, eigenl zoals u mij vertelt, ik heb die en die ervaring gehad?"

Ja

Waarom zou u dat doen, zo'n risico nemen?

Ik zou willen dat mijn vrienden en fam zich ook verlost voelen en God zouden kunnen voelen en dat het niet via imams en profeten moet gaan

Waarom denkt u dat u dat aan hen moet vertellen?

Als iemand me vraagt kan ik niet liegen

Als iemand u wat vraagt?

bent u christen en als ze vragen waarom ben je christen moet je reden geven. Als die me wil vlg kan die dat doen indien niet dan niet

Waarom denkt u dat uw omgeving u meteen vraag gaat stellen ben je christen?

Neen dat niet, ik zou het niet vanzelf zeggen.

(...)

Zou u dan in openbaar beginnen bidden of zo?

Neen maar voor ik begin te eten, voor ik zou gaan slapen of als ik opsta. Ik ben nog niet zo gemaakt om reclame te maken of zo" (administratief dossier, stuk 9, gehoorverslag CGVS d.d. 25/01/2013, p. 14).

Uit deze verklaringen blijkt derhalve dat verzoekende partij niet uit eigen beweging haar bekering zou verkondigen bij haar terugkeer naar Iran. Evenmin zou zij in het openbaar beginnen bidden. Ze stelt tevens uitdrukkelijk dat zij nog niet klaar is om reclame te maken. Dat zij actief aan evangelisatie zou doen na haar doop blijkt derhalve geenszins uit haar verklaringen.

In verband met de opmerking van verzoekende partij dat zij van haar bekering melding maakt op haar Facebook-pagina, waar wordt verwezen naar het leven van Jezus, meent de Raad vooreerst dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Bovendien maakt verzoekende partij op geen enkele manier aannemelijk dat de Iraanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn. Ten slotte herhaalt de Raad dat door de vaststelling dat verzoekende partij zelf aangeeft nog niet klaar te zijn om gedoopt te worden zij op heden niet is toegetreten tot de christelijke geloofsgemeenschap en bijgevolg nog steeds officieel ressorteert onder haar vorige geloofsgemeenschap.

2.2.10. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekende partij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat de rechtszaak van 2011, waarbij verzoekende partij door een vriendin van haar neef werd aangeklaagd voor verkrachting, niet is afgesloten of dat er een reëel risico bestaat dat deze feiten zich opnieuw zouden voordoen, daar aan haar bewering dat de vader van A. opnieuw een klacht tegen haar zou hebben ingediend wegens bedreiging tot intrekking van een klacht / verkrachting geen geloof kan worden gehecht. Evenmin is verzoekende partij erin geslaagd aan te tonen dat zij bij haar terugkeer naar Iran problemen zou kennen met de Iraanse autoriteiten omwille van haar geloof. Derhalve kan verzoekende partij de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich te verwijzen naar de nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen in Iran (bijlagen 4-7). De Raad stelt vast dat verzoekende partij met de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Iran betreffende de mensenrechtenschendingen aldaar niet aantoonde dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 18 en 19) en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 25 januari 2013 en 25 februari 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT